

סיפורים נפלאים לילדים

פרשת קורח

"ויקח קרח" (טז, א)

האמרי אמת מגור נשא פעם דברים בגנות המחלקת, ובדבריו ספר על עשיר אחד ששני חתניו היו סמוכים על שלחנו. אחד היה רגיל במאכלי בשר והשני במאכלי חלב, ולכן היו אוכלים בנפרד את סעודתיהם.

לימים ירד החותן מנכסיו, ולא היה באפשרותו לתת להם אלא לחם צר ומים לחץ. ראה החותן כי הם ממשיכים לאכל בנפרד, פנה אליהם ואמר: "בעבר, כאשר זה אכל בשר והשני אכל חלב, היה עליכם לאכל בנפרד כדיון. אולם עתה שאין לנו אלא לחם ומים, למה נפרד?!"

"אף בנו הדבר אמור" – הסביר הרבי את משלו – "שהרי בדורות הראשונים היו ה בדלי שיטות וחילוקי דעות בין קהלות ישראל, ולכן נפרדו הדרכים, איש על מחנהו ואיש על דגלו. אולם ביום שהדור ירוד והתורה מתמעטת, מה לנו להאבק בינינו? הרי כלנו נמצאים במאבק אחד נגד מהרסי הדת, ואם כן, פרוד ומחלקת לשם מה?!"

"שמעו נא בני לוי" (טז, ח)

ספר רבי יענקל'ה גלינסקי: כשנסעתי לארצות הברית בפעם הראשונה

לבסוס מוסדות התורה, בקשתי להתברך מפי הרבי מסאטמאר זכר צדיק לברכה. שאל: "מי אתם?" אמרתי: "הייתי בן ישיבה עצור בסיביר".

"מה שמך?" – "יעקב". "ושם משפחתך?" – "גלינסקי".

"שמעתי עליכם, מה מבקשכם?" אמרתי: "לקבל ברכה להחזקת מוסדות התורה". פנה אל הגבאי: "תן לו ברכה מרבה, אלפים דולר". אמרתי: "באתי לבקש מהרבי ברכה, ולא כסף!"

ענה: "אין ברכה שורה על כלי ריק". כעבר זמן נכנסתי לאחד מעשירי קהלת סאטמאר בבורו פארק. התעניין: "המוסדות נתמכים על ידי המדינה?" אמרתי: "תמיכה בסיסית, שאינה מגיעה לרבע התקציב".

אמר: "כחסיד סאטמאר אני מנוע מלתת למוסדות המקבלים כסף מהמדינה". אמרתי: "כחסיד סאטמאר, ודאי תשמוח לשמע שהרבי נתן לי אלפים דולר. קיים אפוא מצות עשה של הליכה בדרך החכמים, ובמיוחד חסיד בעקבות רבו!" טען: "לרבי מתר לחרג מהוראתו, ואני חייב לצית לה!"

"אמת", אמרתי, "אני האחרון שאסית אותך שלא לנהוג כצווי רבך. אבל תנהג עמי בכנות: אם אתה מצית לו באפן מלא בכל העניינים, איני מבקש מאומה, אבל אם יש

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

ענינים בהם אינה מצוית לו, אין זו אלא התחמקות!" מיד העניק תרומה בסך חמש מאות דולרים!...

"ויראו ויקחו איש מטהו" (יח, כד)

אל הרה"ק רבי יצחק מנשכיו נכנסה אשה כאובה ובפיה בקשה מהרבי, שאינה מסגלה לסבל עוד את צרותיה ומכאוביה, והיא לא יכולה עוד להחזיק מעמד.

הרבי הכניסה לחדר מלא בחבילות ואמר לה: "אלו הצרות הקימות בעולם, בחרי לך חבילה אחת". האשה נבהלה מגדל הצרות הקימות בעולם, ולא ידעה במה לבחר, עד שראתה חבילה קטנה מאחורי הדלת. בצעקה היא שואגת: "רבי, את החבילה הזאת אני רוצה!" השיב הרבי: "החבילה הזאת היא בדיוק החבילה שלך..."

כשבאו הנשיאים לקחת את מטותם, כל אחד לקח את שלו. אף אחד לא רצה לקחת את של חברו, כי רק בשלו הוא יכול לעמוד. זהו "ויראו" – את כל שאר המטות – "ויקחו איש מטהו", ולא את של אחרים.

"נתתי כל מעשר בישראל" (יח, כא)

אל החזון איש הגיע אברהם צעיר שזה עתה הקים את ביתו, ושאל אם במצבו הפספי הרעוע, כשהוא שקוע בחובות גדולים, מטלת עליו החובה להפריש מעשר כספים?

"איני רוצה לדבר מנקדת מבט הלכתית", אמר החזון איש, "אולם מתרחשים לרב מקרים שאין להגדירם כצרה ממש, כגון הצטננות וכדומה, שיש בהם הוצאות כספיות של תרופות ובטול זמן, ואת אלה בודאי יכולים לחסוך על ידי הפרשת מעשר כספים, ואפילו דברים גדולים מאלו חוסכים בה..."

"הנני ענו בי נגר ה' ונגד משיחו..."

ואעלים עיני בו" (הפטרת קורח)

שאלו את הגאון המפרסם רבי אשר אריאלי שליטא על סוד ההצלחה בשעורים שלו.

בידוע, שעוריו הנפלאים של הרב שמם הולך מסוף העולם ועד סופו. ממדינות רחוקות באים בחורים מופלגי תורה לישיבת מיר בירושלים עיר הקדש להאזין לשעוריו. האולם בו מוסר את שעורו מלא ודחוק עד אפס מקום, וגם בחדרים הסמוכים נדחקים לשמע את דבריו, ורבים נדחפים ליד החלונות והדלתות, וכבר זכה להעמיד אלפים רבים של תלמידים הגונים. אחד מתלמידיו פנה לרבו: "למדנו רבנו, מהיכן זכית לכל זה? הן אמנם שעוריך טובים ומתוקים לחך, אבל עדין אין זה מספיק למשך המון גדול ונכבד כזה. ותורה היא וללמד אנחנו צריכים – במה זכית ששעוריך מתקבלים, ורבו הצמאים לשמע דבר ה' אשר בפיה?"

השיבו הרב אריאלי: "אגיד ולא אכחד, גם אני בעניי תמהתי, וחפשתי מה סוד ההצלחה העצומה הזאת, עד שהחלטתי: סיבת הדבר היא, היות ובימי בחרותי כאשר למדתי בישיבה, היה נהוג שהבחורים מקבלים דמי כיס להוצאותיהם. ומדרך הבחורים בעלי תורה לחסוך את הכסף, ולרכוש להם ספרים ללימודם במקרה הטוב, ובמקרה הגרוע... אנכי לא כן עשיתי. השתמשתי בדמי הכיס שלי להוצאות נסיעה במוניות, כדי שלא אצטרך לנסע באוטובוס הצבורי, ואנצל מראיות אסורות.

לעניות דעתי זה הגורם, והיא שעמדה לי ששעורי ימצאו חן בעיני בני תורה בעזרת השם יתברך, בזכות שעמלתי על שמירת העינים". (להתעדן באהבתך)